

ПРОЈЕКАТ 11.

Разлози и последице „унутрашњег друштвеног дијалога“ о Косову и Метохији

-научна конференција-

(основни ставови и препоруке)

Београд 14.11.2017. године

У организацији Евроазијског безбедносног форума 14. 11. 2017. године у Институту за међународну политику и привреду, Македонска бр. 25, у Београду, одржана је научна конференција под називом: Разлози и последице „унутрашњег друштвеног дијалога“ о Косову и Метохији.

Конференцијом је председавао директор Евроазијског безбедносног форума проф. др Митар Ковач.

На конференцији су своја саопштења изнели:

- Проф. др Димитрије Калезић – професор Православног богословског факултета у пензији,
- Проф. др Милоје Пршић – пуковник у пензији,
- Проф. др Радован Радиновић – генерал потпуковник у пензији, ЕБФ,
- Проф. др Миломир Степић – редовни професор универзитета у пензији и научни саветник у Институту за политичке студије,
- Проф. др Мила Алечковић – психолог,
- Проф. др Слободан Самарцић – редовни професор на Факултету политичких наука у Београду и народни посланик у Скупштини Републике Србије,
- Проф. др Божидар Форца – генерал-мајор у пензији, професор на Факултету за пословне студије и право Универзитета „Унион – Никола Тесла“ у Београду,
- Проф. др Митар Ковач – генерал-мајор у пензији, директор ЕБФ
- др Драган Петровић – научни саветник, Институт за међународну политику и привреду.

- Доц. др Јелена Вукоичић
- Милош Кнежевић – главни уредник часописа Национални интерес

Конференцији су присуствовали представници Министарства спољних послова Републике Србије, Радне групе за пружање подршке у вођењу унутрашњег дијалога о Косову и Метохији, Српске православне цркве, Института за политичке студије, Института за међународну политику и привреду, представник амбасаде Републике Мађарске, Правног факултета универзитета у Београду, представници Београдског форума за свет равноправних, удружења Част отаџбине, представници медија и многи други.

У Евроазијском безбедносном форуму се дуго размишљао о смислу и потреби учешћа у формату прокламованог „друштвеног дијалога о Косову и Метохији“ и одржавања саме Научне конференције.

Превагнуло је позитивно мишљење да ипак треба одржати Конференцију, да искажемо своје ставове, да их забележимо и публикујемо у електронској форми, те да научна саопштења објавимо у нашем часопису Безбедносни форум бр.2/2017. године. Часопис и електронске материјале ћемо такође доставити Радном тиму Владе Републике Србије и представницима медија.

У припреми Научне конференције пошли смо од афирмативног става, да Влади Републике Србије треба конструктивна критика и предлози око очувања националних интереса на Косову и Метохији, а не параван за легализацију лажне НАТО државе Косово.

Конференција је организована са циљем да се са научног становишта и различитих аспеката размотре актуелни проблеми у вези са Косовом и Метохијом и понуде предлози решења.

Жалосно је да се данас после вишедеценијског деловања обавештајних служби водећих сила НАТО пакта ствара привид да је и српски народ располажућ по питању Косова и Метохије, те да има много оних који би се „отарасили“ Косова и Метохије, зарад лажног бољег живота. Ту се варају, Србија је јединствена око статуса КиМ.

Поједине политичке партије и део невладиног сектора делује непријатељски против своје државе и виталних националних интереса. Нажалост такве личности дуже време преко медија „убеђују“ народ да се тргне, пробуди и схвати да је Косово изгубљено и тумаче лажи, како нема напретка Србије без суштинског одрицања од Косова и Метохије и испуњавања налога Запада, пре свега САД.

Све се то спроводи мимо воље народа. Ти пропали политичари чак су изгубили и срам и не могу више ни да се зацрвене док безочно лажу и отворено делују против виталних интереса српског народа. За њих је Србија „круг двојке и Београдски пашалук“ у коме

уживају свакојаке привилегије и добијају новац, који троше по разним белосветским дестинацијама.

Проблем је што такво поступање власт третира као слободу изражавања и политичког деловања и ако се ради о класичном противуставном и непријатељском деловању у складу са страним националним интересима.

Надамо се да ће конструктивност и јасноћа исказа, предлога и вредносних судова, која су учесници конференције исказали у својим саопштењима, бити од помоћи Радном тиму Владе Србије и председнику државе да бране виталне националне интересе и да ће се у својој делатности руководити првенствено вољом и интересима српског народа.

Нека и речи уваженог академика Матије Бећковића, које много говоре о Косову данас буду илустрација изнесених ставова и закључака:

„Да је Косово изгубљено, говоре они који су сами изгубљени! Србин је онај кога се Косово тиче. Јер оно није само овде на земљи већ и на небу и свуда гдје има српског народа“

ЗАКЉУЧЦИ И ПОРУКЕ СА КОНФЕРЕНЦИЈЕ

1. Албанија је настала вољом појединих европских сила, са циљем да се Србији онемогући излазак на море, а не на основу државотворних права и тежњи Албанаца. На простору Косова и Метохије Шиптари никада нису имали никакав облик државности, нити постоје материјални докази њиховог постојања и културног наслеђа на том простору пре прогона српског народа од стране Османлија, што указује да простор Косова и Метохије ни историјски, ни просторно, ни духом и контекстом културе никада није припадао албанском народу.
2. Косово и Метохија су историјско, национално, државотворно и духовно средиште српског народа.
3. Призренску лигу, као платформу политичког деловања Албанаца све време воде и усмеравају непријатељи српског народа (Велика Британија, Немачка, Турска и САД).
4. У циљу спречавања злоупотреба и манипулација бројем становника кроз пријављивање на више места, као основном за постављање политичких захтева, тражити попис албанског становништва у земљама региона под међународном контролом.
5. Од Берлинског конгреса као прекретнице, и поделе Европе и Балкана на интересне сфере, западноевропске силе непријатељски делују према српском народу на свим пољима. Плански, систематично, дугорочно и упорно раде на дробљењу српског етничког простора са тежњом политичког па и физичког потирања српског народа и трагова његовог постојања.
6. Српски народ није кроз историју имао великонационални програм а због стварања Краљевине Југославије, потом и СФРЈ, девастирани су његови изворни национални

интереси и раздробљена национална територија у више република а све под плаштом „братства и јединства југословенских народа“.

7. Косово и Метохија је окупирано 1999. од стране НАТО пакта а потом је створена 2008. године и проглашена лажна држава Косово. Србија није имала савезника и заштиту било које светске силе. Пуштена је на немилост агресору који се дословно иживљавао на голоруком народу, бомбардовао цивиле и цивилне објекте. Медијски НАТО је ширио лажи да српска војска и полиција чине злочине и прогоне Албанце ван Космета. Све је то користио као пропаганду у светским медијима кроз кампове које је организовао у Македонији и Албанији. Своје злочине представио је као хумано деловање НАТО пакта у заштити албанског народа.

8. Српски комунисти немају осјећај и не реагују на наношење штете српском народу. Стварање КиМ је маестрално, са стране вођен пројекат, док Срби немају никакав национални пројекат ни циљ, чак ни свест о његовој потреби иако су стално у Југославији првој и другој.

9. Унутрашњи друштвени дијалог и „историјски споразум са Албанцима“ јесте пројекат Запада, увијен у обланду европских интеграција и мантра да ће се сви народи Балкана наћи у ЕУ и НАТО. Ако је тако, чему онда уопште самосталност КиМ? НАТО и ЕУ су учинили све против српских интереса током задње деценије 20-ог и у првим годинама 21. века.

10. Покретање „унутрашњег дијалога јесте политичка диверзија“ и представља технику омекшавања става противника и стварања спољних ефеката, као и психолошке „рационализације“ и представља покушај правдања онога што се не може правдати. Подела мњења на два пола почива на техници „створи проблем па понуди решење“. Идеја дијалога је да се покрене процес решавања онога око чега се не можемо сагласити, дијалог и решавање нису могући, па да се на основу тога каже „решење је предати КиМ“.

11. Према нама се, ради убрзања решавања питања КиМ, примењују сви облици притисака и специјалног рата, обојених револуција а ни оружаном насиље није искључено, претње предводе САД. Највише журе они који су извршили агресију и као њену последицу створили нелегалну државу Косово, она је самопроглашена, нелегална и међународно правно непостојећа упркос преко стотину формалних признања и то ће бити тако све док се са тим не сагласи Србија прећутно или изричито.

12. Притисци за убрзано решавања косовскометохијског питања потичу првенствено од САД, ЕУ и осталих таласократских снага јер глобално губе предност коју су имали, у свету се незауостављиво одвијају процеси који су супротни њиховим интересима, а стварањем „Косовске државе“ обезбеђују своје присуство и услове да задрже одлучујући утицај у региону и Европи, потискују и наносе штету првенствено Русији, Кини и ЕУ, а Срби су колатерална штета. Власт у Србији такође жури јер тиме задржава подршку за останак на тој позицији а нису свесни да ће постати омражени у српском народу и одбачени на сметлиште историје.

13. У наредном периоду можемо очекивати све веће и безобзирније притиске Америке. Американци могу да дестабилишу простор Косова и Метохије, могу да нам прете, да

притискају и, уколико не признамо Косово и његов улазак у УН, могу да организују „спонтане“ протесте, а уместо ове, да доведу нову власт која би пристала на њихове захтеве. Велики проблем је што су медији изоловани и под контролом, селективно се преносе оквирне информације да се дешава неки дијалог.

14. У свим плановима запада Србија је пројектована као нестабилна, ослабљена и територијално осакаћена. Србија само у добрим односима са Русијом може сачувати КиМ, а у будућности повратити у уставно-правни поредак. Зато је битно да се не мења Устав Р. Србије.

15. Од 2008. власт Србије је прихватила низ споразума и потписала низ докумената којима је ослабила своје присуство на КиМ, предала низ надлежности лажној држави Косово и отежала наставак борбе за очување КиМ у уставноправном поретку Србије. Ипак, све то без формализације читавог поступка није довољно и не обезбеђује стварну сувереност лажне државе Косово.

16. ЕУ води Бриселске преговоре лицемерно и злонамерно са циљем постизања суштинске независности лажне државе Косово, јер Србија треба да се одрекне КиМ и призна га као државу у замену за магловити и потпуно неизвесни циљ, чланство у ЕУ.

17. Дијалог има предисторију у поступцима владајуће странке кроз учешће у Бриселском дијалогу 2012, примени силе за излазак на „Косовске“ изборе 2013, потом и 2014, регистрацији своје странке у „држави“ коју не признаје, предаји електродистрибутивног система, давању међународног позивног броја, интеграцији полиције и правосуђа у лажну државу Косово.

18. Сагласно Ахтисаријевом плану (анекс 10), који није био прихваћен, већи део цивилне мисије УНМИК преузео је ЕУЛЕКС, следи прелазак на „интегрисано управљање границом“ (европски појам за разграничење држава), прихват Косова у неке регионалне организације, предаја матичних и катастарских књига, признавање диплома, ... што све скупа представља активну политику предавања КиМ чиме је створена слика о тзв. реалности и она има финалну тачку потписивање Свеобухватног споразума о лажној држави Косово. Ствари су обављене у 99 корака и преостаје 100- ти али без тог догађаја ништа није вредно и коначно тј. и ових 99 корака немају свој пуни значај, а дијалог се расписује тек сада!

19. Треба говорити, не ћутати али у дијалогу не треба учествовати, јер он представља форму у којој власт наводно све слуша, а на крају ће узети оно што њој треба и служиће јој као покриће за донесену одлуку. Све се проводи са оправдањем да је чланство у ЕУ циљ вредан тога. Са друге стране ЕУ је у кризи и нема потенцијал за ширење па Србија неће бити примљена. Други разлог је ЗСО што је превара, јер је то такође део Ахтисаријевог плана, где стоји да општине могу правити своје заједнице ради решавања комуналних проблема, то представља део албанских обавеза које проистичу из других докумената а ми ту не добивамо ништа. То води у закључак да се КиМ даје будзашто. Неко ипак има корист, а то је Влада која је због тога добила подршку Запада.

20. Позивање на „прихватање реалности“ од стране политичара на власти у Србији јесте превара народа, јер државе које нису признале независност лажне државе Косово чине већину света у погледу простора и броја становника а истовремено то су земље у успону чији су утицај и моћ у међународним односима у порасту, чиме се однос снага неповратно окреће у нашу корист.

21. Власти Србије од 2000. године воде парадоксалну политику приближавања земљама Запада и западној цивилизацији, које су нам непријатељи и којој историјски нити духовно и верски не припадамо, док се истовремено део сопствене територије, културно наслеђе и природна богатства простора КиМ сматрају „тегом и теретом“ за постизање националних циљева. Нажалост велики је број страначких вођа, плаћених аналитичара и невладиних организација, који делују са тих позиција. Истовремено, пренебрегавају се очигледне промене на светској политичкој сцени, а национална политика се не усаглашава са насталим променама и не експлоатишу се актуелни трендови (промена односа снага на светској сцени, постојање и подршка моћних истомишљеника, престанак признавања лажне државе Косово, почетак повлачења признања и сл...)

22. У наредном периоду треба очекивати појачавање притисака, изазивање инцидената, коришћење годишњица и злоупотребу екстремиста (10 година од самопроглашене независности лажне државе Косово) за изазивање немира и других облика насиља над српским народом, а све у циљу постизања коначног признања независности лажне државе Косово.

23. Текући преговарачки процес у Бриселу са властима из Приштине представља замку која неминовно води у признавање лажне државе Косово, што актуелна власт негира и ако је кроз тзв. Бриселске преговоре предао у наручје терористима Север Косова и натерао српски народ да се повинује приштинским властима, уз лажна обећања да је Србија њихова држава.

24. Признавање независности лажне државе Косово би представљало преседан у међународној пракси да се на територији једне суверене државе створи друга држава од стране националне мањине, која при том већ има државу у суседству. Због тога не треба мењати постојећи Устав Р. Србије нити потписивати било какав „Обавезујући споразум са лажном државом Косово“, под окриљем преговарачког процеса и „историјског мира и споразума са албанским народом.“

25. Косово и Метохија припада српском народу, има непроцењив државотворни, духовни, геостратегијски, политички и економски значај за опстанка српског народа и не сме бити предато ни по коју цену, нити под било каквим притиском и изговором.

26. Нико нема, ни стварно ни формално, право признавања независности лажне државе Косово, у било ком облику и под било каквим изговором, јер изворни суверенитет има само народ а нема ни једна власт.

27. Признавања независности КиМ би за целокупан српски народ представљало стратегијски пораз и губитак, који би неминовно водио у унутрашње поделе и сукобе, даље растакање српског животног простора и укупно слабење националне моћи. То би

уједно био увод у дугорочне процесе који би неумитно и неповратно водили у маргинализацију значаја и утицаја српског народа и државе на Балкану.

28. Полазећи са становишта да Албанци не испуњавају ништа од договореног у Бриселу, процес преговарања и решавања питања КиМ треба успоравати, чекати повољније међународне околности и припремати се за постепену и потпуну реинтеграцију Космета у уставноправни оквир Србије.

29. Преговоре о КиМ треба вратити под окриље УН, где ће Србија имати подршку и заштиту моћних сила попут Русије и Кине, добити поштен и равноправан третман и помоћ за постизање свог циља задржавања КиМ у уставноправном поретку Србије.

30. Постићи договор са великим силама, на међународној конференцији у колико до ње дође да се поред разговора о Косову и Метохији решава питање статуса Републике Српске.

31. О питању статуса КиМ, поред референдума у Србији, треба да се изјасни и српски народ у Републици Српској, Црној Гори и дијаспори, јер КиМ није само питање Србије.

32. Не пристати ни на какве међународне конференције и преговоре без укључења Русије и Кине у тај процес, чиме се обезбеђује поштен однос и гаранција за провођење договореног.

33. Власт Србије треба да буде свесна историјског значај актуелног тренутка и питања чије се решавање нуди, као и последица у случају прихватања по народ неповољних решења.

34. Доношење одлука мимо воље народа, имаће за последицу поништавање неуставних споразума у будућности и кривично процесуирање оних који мимо закона и устава предају део националне територије.

35. Силом отето може се силом вратити у будућности. Тога је свестан Запад и Албанци, па им се зато и жури.

36. У дугим историјским процесима, делови српског животног простора, па и КиМ, су били отимани и под туђом влашћу али је српски народ имао стрпљења, мудрости и снаге да сачека повољне околности и поврати своје животне просторе у свој посед и власт.

37. Ако садашња генерација нема ту могућност да поврати Косово и Метохију у уставноправни систем Србије, она не сме учинити ништа што ће то право на било који начин да ускрати поколењима која долазе.

38. Срби ће увек, као и кроз историју, знати да бране и поврате КиМ. Није први пут да је КиМ отето, српски народ је увек имао стрпљења да дочека слободу КиМ, дочекаће то време поново.

39. Четири општине севера КиМ, имају огроман – стратегијски значај због других сецесионистичких процеса, пре свега у Рашкој области (тзв. Санцак), а Бриселски споразум је ослабио нашу позицију у погледу тог простора. Процесе треба зауставити све

док Срби на Космету не остваре потпуна национална права и заштиту Р. Србије, посебно на Северу Косова.

40. Сачувати државни оквир и међународно-правни аспект признатих граница Србије. Не пристајати на диктате и уцене око предаје КиМ. Не треба нам ЕУ без КиМ.

41. Уколико НАТО и ЕУ и даље буду уцењивали и условљавали Србију, онда власт треба да распише референдум, а потом да спроводи вољу народа. Ако се Косово и Метохија не може повратити у миру, не сме нико и никада дати Западу потпис и легализовати отцепљење и окупацију. Потребно је спремати Војску Србије, Полицију и друге државне органе да се по повратку на Косово и Метохију, у повољним међународним околностима, успостави ред, мир и уставни поредак Србије.

42. Санкционисати неуставно деловање појединих политичара и невладиних организација према Космету.

43. Ако власт мимо воље народа донесе одлуке које ће легитимизовати самосталност КиМ, онда ће то унети немир и сукоб у српску политичку стварност и свакодневицу са несагледивим последицама.

44. Непријатељи цене да ће се након губитка КиМ лакше уништити Република Српска, трајно потиснути било какв утицај Русије и Кине на Балкану, а тако обогачена Србија би се након довођења на власт политичке гарнитуре која подржава евроатлантске интеграције Србије, примила у ЕУ и НАТО. Срамоту, издају и предају КиМ и Републике Српске би носила актуелна власт којој је Запад наметнуо ту улогу.

45. Очекивано је да ће се актуелна власт руководити вољом народа за очување Косова и Метохије уз помоћ великих сила, пре свега Русије и Кине и да ће што пре и формално тражити њихово укључивање у преговарачки процес заједно са ЕУ и САД, под окриљем УН. У супротном Запад настоји да под својим окриљем одржи тзв. међународну конференцију, где би решење било наметнуто без учешћа Кине и Русије. На такву конференцију Србија не сме и не треба да пристане.